

Emigrantens Farvel

til

Hjemmet.

Mel.: 3 Paris's brede Gader.

Kjære Hjem, der har faa mange Minder
Om en glad, men svunden Ungdoms Tid;
Nu som Mand og Fader jeg ei finder
Anden Løn end Armod, Slæb og Slid!

Jeg har sukket, bedet, stridt og stræbet
Her faa mange tunge, lange Aar;
Nu har Sorg og Kummer Hjertet grebet;
Thi jeg viner her ei bedre Aaar.

Naar jeg ser omkring mig Børnevrimlen
Lands med taarefyldte Dine staa,
Spørger jeg med Smerte: Gud i Himlen,
Hvor er Brød til alle disse Smaa?

V box 14:402

Naar jeg ser de nøgne Barneskroppe
Fryse saa, fordi jeg ei har Bed,
Tænker jeg: O, gid de var der oppe,
Hvor de aldrig, aldrig mere led!

Her vil Næringsforger, Træl og Nøie,
Drage deres Sjæl til Jorden ned;
Thi i Armod glemmes, at det Høie,
Som man strider for, er Himlens Fred.

Naar jeg hører tidt de Stafler sige:
„Moder, Kjolen er saa fælt itu!“
„Søde Mamma, bed for os de Rige,
At vi faa lidt Mad og Klæder, Du!“

Siger mig en Stemme i mit Indre:
„Betle maa Du ikke her om Brød;
Rigdom er for fattig til at lindre,
Den kun siger „Stafkel!“ til din Nød.“

„Du skal nok endnu se bedre Dage,
Om det end er trangt og smaat i Nord.
Til det fjerne Vest Du trostlig drage!
Der er Arbeide og frugtbar Jord.“

„Der har mange Tusind Landsmænd vundet,
Hvad der her er nægtet dem at faa,
Der har deres Flid og Stræben fundet
Lønner, som de her ei kunde naa.“

O! med Ventod nødes jeg at sige:
Norge var et herligt Fædreland
Baade for den mer og mindre Rige,
Men at nu — ei for en fattig Mand.

Selvgod Taabe siger i sit Hjerte:
„Det er intetsteds saa godt som her.“
Er Du bleven viis af det, Du lærte,
Bed Du, Gud er alsted lige nær.

Lyd Hans Bud, da kan Du trostlig vende
Dine Fjed til fjerne Strande hen,
Og med Tiden vil du grant erkjende,
At Han er din Fader og din Ven.

Lad os da med Haab til Herren vandre
Til en ny og bedre Verdensdel,
Hvor vor Nøie kan vor Lød forandre!
Kummer ødelægger her vor Sjæl.

O farvel da, usle, kjære Hytte!
Hvor saa tidt som Barn jeg lo og græd;
Dvale her, kan ikke længer nytte,
Her er ingen Løn for hvad jeg led.

O farvel du søde lille Lærke,
Som har frydet mig saa mangen Gang!
Nu skal her ei mer jeg henrykt mærke
Paa din underfulde Jubelsang.

0
10 mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30

D farvel til Alt, hvad Norden glemmer,
Dg som engang var mig dyrebart!
Godt det er, at jordisk Nød man glemmer,
Engang dog, — om end det ei sker snart.

Ja, Farvel til Fjeld og Dal og Enge,
Dg til alle Landsmænd fjern og nær!
Jeg har trællet her kun altfor længe:
Hjemmets Arne var mig altfor kjær.

(Eftertryk forbydes.)
